

Már nem én ülök ott

*Szelid lettem, lassú és belenyugvó:
kitömött vizisárkány egy vizalatti múzeumban,
csak bámulom a napok föl szálló buborékát,
csak bámulom, amit néz nem kellene.*

*Eljön hozzám hétfő mezitláb,
leveles ággal eljön kedd is,
eljönnek a szerdai lepkék: az újra benépesülő
éden turistái;
a csütörtöki, a pénteki szónokok,
hogy a közénk zuhanó, véres zsákokról beszéljenek,
eljönnek szeretni a nők
s a dohányszemetes állú följelentőim hizelegni,
megisszuk a boromat, nézzük egymást
és mosolygunk egymásra belülről kifelé,
de holdfényes fogsorukról eszembe jut a Jeges tenger
s a fárasztó hőmező,
hol rossz álmaimban reggelig gyalogolok
s már nem én ülök ott köztük
a szobanagyságú képkeretben,
nem én kékülök megcsomósodó hajhagymákkal,
szemem és fülem testemtől eltávolodik,
kocsonya-tompaságú falakat hagyva maga után.*

Mert volt idő

*Mert volt idő, hogy napok se voltak,
se délelőtt, se dél, se délután,
csak a kútból kiröpülő verebek suhorásztak,
csak arcom szilvaszemét láttam a kútba hullni.
Tavaszi? nyári? csak a sár mozgott lábatlanul,
csak a színváltó ribizlisövény a kertben,
csak az öregasszony-kendőként csapodó lepkék,
csak eljutottam és visszatértem,
csak ott voltam, ahol seb voltam,
csak a testem voltam: kezem és lábam,
csak hű kutyaszem a halottvivők háta mögött,
édes és savanyú esők háltak a számban,
csak só voltam s vér, csak méz, csak meztelenség.*